

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 226/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MANAGEMENT ERES s. r. o., Prešovská 40, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Burocim, Advokátska kancelária, Chrapčiakova 7, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 246/2013 zo 16. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MANAGEMENT ERES s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MANAGEMENT ERES s. r. o., Prešovská 40, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Burocim, Advokátska kancelária, Chrapčiakova 7, Spišská Nová Ves, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 246/2013 zo 16. januára 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

„V súlade s ust. § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. sťažovateľ... Daňovému úradu Bratislava, oznámil, že ako právny nástupca platiteľa dane... ktorá... zanikla bez likvidácie, sa dňa 14.08.2013 stal právnym nástupcom zanikajúcej spoločnosti a tým aj platiteľom dane z pridanej hodnoty. ...

Správca dane listom... oznámil sťažovateľovi, že sa nestáva platiteľom dane z pridanej hodnoty zo zákona podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH, preto správca dane osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty spoločnosti nevydal...

Keďže správca dane nekonal vo veci oznámenia vzniku zákonnej registrácie sťažovateľa za platiteľa dane z pridanej hodnoty... začaté daňové konanie neukončil prijatím meritórneho rozhodnutia, ale vec vybavil len neformálnym oznámením, sťažovateľ sa obrátil s ochranou jeho práv na Krajský súd v Bratislave vo veci návrhu na vyslovenie povinnosti orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.“

Podľa sťažovateľky je «... jednoznačné, že dňom oznámenie o právnom nástupníctva bol správca dane povinný začať daňové konanie v danej veci, pričom rozhodnutie mal vydať v zákonnej 7 dňovej lehote. Nakoľko v prípade vyhovenia je správca dane povinný vydať osvedčenie, toto osvedčenie je podľa § 67 ods. 7 meritórnym rozhodnutím v daňovom konaní!

Predpokladom pre uplatnenie žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy je nekonanie bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom. Oznámenie o nevydaní osvedčenia nie je procesným úkonom definovaným daňovým poriadkom ani zákonom č. 222/2004 Z. z...

Vydanie oznámenia je teda jednoznačne potrebné považovať za nekonanie bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, keďže žiaden

právny predpis nepredpokladá, že správny orgán vybaví vec len neformálnym oznámení. Rovnako vydanie oznámenie je nečinnosťou správneho orgánu, keďže ten aj napriek uplynutíe zákonných lehôt v danej veci nevydal rozhodnutie v zmysle zákona. ...

Je primárnou povinnosťou orgánu štátnej správy konať zákonom upraveným postupom. ... Za nečinnosť je nutne potrebné považovať aj taký stav, keď štátny orgán odmieta vydať rozhodnutie a vec vybaví len neformálnym listom, čo je aj tento prípad...

Záveru Krajského súdu v Bratislave sú však v úplnom rozpore s ústavne konformným výkladom právnych predpisov, nerešpektujúc základne vymedzenie pôsobnosti štátnych orgánov a rešpektovania základných práv účastníkov konaní.

Právnu argumentáciu Krajského súdu Bratislave je možné považovať za arbitrárnu vychádzajúcu z úplného nepochopenia procesného postup orgánu verejnej správy. Okrem toho právne závery súdu sú v rámci rešpektovania základných práv fyzických osôb a právnických osôb neakceptovateľné.

Krajský súd uvádza: „Zo zákona o DPH ani z daňového poriadku, na ktorého primerané použitie zákon o DPH odkazuje (§ 84) nevyplýva, že by bol správca dane povinný vydať vo veci registrácie právnych nástupcov bez likvidácie zaniknutého platiteľa DPH formálne rozhodnutie. Uvedené právne predpisy nestanovujú osobitný procesný postup, v ktorom by bol správca dane povinný vybaviť žiadosti navrhovateľa o registráciu s výnimkou stanovenia lehoty 7 dni pre vykonanie registrácie, vydanie osvedčenia a pridelenie čísla pre DPH plynúcej odo dňa doručenia oznámenia o právnom nástupníctve po platiteľovi DPH a zaniknutom bez likvidácie“.

Ďalej súd uvádza „Keďže z právneho poriadku SR nevyplýva odporcovi povinnosť vydať vo veci formálne rozhodnutie so zákonom stanovenými náležitosťami, nemôže súd odporcovi z tohto pohľadu nič vytknúť ani konštatovať jeho nečinnosť.“ ...

Osvedčenie o registrácii za platiteľa dane je podľa § 67 ods. 7 zákon a č. 563/2009 Z. z. meritórnym rozhodnutím vo veci, ktorým správca dane registruje daňový subjekt. Osvedčenie je individuálnym správnym aktom, ktorý z dôvodu, že žiadosti je vyhovené v plnom rozsahu, sa vydáva v zjednodušenej forme. Je úplne prirodzené, že ak orgán štátnej správy vyhovie návrhu jedného účastníka konania, že zákon nahrádza rozhodnutie osvedčením. Ak by sa však akceptoval právny názor Krajského súdu v Bratislave, tak

účastníkovi, ktorému sa návrhu v plnom rozsahu vyhovie, by sa poskytla vyššia miera právnej istoty, ako účastníkovi, ktorého návrhu sa nevyhovelo. Uvedené nemôže byť v žiadnom prípade v súlade s materiálnym chápaním právneho štátu, keďže účastník, ktorému sa podaniu nevyhovelo má evidentne vyšší záujem poznať dôvody takéhoto odmietnutia.

Za žiadnych okolností tak nie je možné považovať názor súdu za ústavne konformný, ak uvádza, že „z právneho poriadku SR nevyplýva povinnosť vydať vo veci formálne rozhodnutie“. Týmto názorom súd neprimerane zasiahol do základných práv sťažovateľa na spravodlivé konanie. ...

Sťažovateľ je toho názoru, že postavenie platiteľa dane z pridanej hodnoty vzniklo sťažovateľovi na základe hmotného práva. Ide teda o zákonnú povinnosť správcu dane splniť si povinnosť ustanovenú v § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. Podľa sťažovateľa, súd v navrhovanom petite neprikáže správcovi dane rozhodnúť vo veci určitým spôsobom, ale rozhodne splniť si zákonnú povinnosť. Táto zákonná povinnosť je jednoznačná, vyplýva z hmotného práva a neumožňuje správcovi dane svojvoľu. To že samotné hmotné právo ustanovuje povinnosť registrovať právneho nástupcu bez ďalšej zákonnej podmienky, keďže právny nástupca získava postavenie svojho právneho predchodcu (o ktorom bolo rozhodnuté v daňovom konaní a ktorému bolo vydané rozhodnutie vo forme osvedčenia, a ktorý je správca dane v súlade s prezumpciou správnosti právoplatného individuálneho aktu povinný rešpektovať) je deklarované aj krátkou zákonnou lehota na rozhodnutie, keďže ide o skutočnosť právne nespochybniteľnú! ...

Z pohľadu univerzálnej sukcesie do práv a povinnosti právneho predchodcu, ktorá je rešpektovaná celým právnym poriadkom, jednoznačne vyplýva, že právny nástupca získava postavenie svojho právneho predchodcu. Je evidentne zákonnou povinnosťou správcu dane konať v súlade s ust. §4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z.

Sťažovateľ nemá povinnosť oznamovať a ani preukazovať iné skutočnosti, ako sú tie uvedené v zákone. Správca dane nemôže svojvoľne spochybňovať univerzálnu sukcesiu, ale musí rešpektovať právne postavenia právneho predchodcu priznané právoplatným individuálnym správnym aktom (vydaným osvedčením o registrácii pre právneho predchodcu). Je teda zákonnou povinnosťou správcu dane, v prípade, že odmieta vydať

osvedčenie a registrovať právneho nástupcu za platiteľa preukázať, že neexistujú zákonné dôvody na splnenie si povinnosť v súlade s ust. §4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z.»

Sťažovateľka žiadala tiež o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, ktoré odôvodnila takto: *„Zamietnutím návrhu sťažovateľa Krajský súd Bratislava odňal základné právo sťažovateľa na spravodlivé konanie. Z dôvodu zamietnutia návrhu tak o nároku sťažovateľa na registráciu sťažovateľa za platiteľa dane z pridanej hodnoty v zmysle § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. ako právneho nástupcu, sa nevedlo ani zákonné daňové konanie a ani nebude vydané meritórne rozhodnutie, voči ktorému by mohol uplatniť sťažovateľ príslušné právne prostriedky na ochranu práv sťažovateľa...*

Kedže Krajský súd v Bratislave neprimerane zasiahol do základného práva sťažovateľa na spravodlivé konanie; ktorý považoval postup správcu dane, ktorý o postavení sťažovateľa ani nezačal daňové konanie a nevydal meritórne rozhodnutie, za zákonný; pričom sťažovateľovi ako právnickej osobe založenej len za účelom dosahovania zisku je bránené voľne túto činnosť vykonávať, nakoľko v zmysle univerzálnej sukcesie práv mal sťažovateľ nadobudnúť postavenie svojho právneho predchodcu, čo však správca dane odmietol urobiť, sťažovateľ požaduje primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1 000,- Eur (slovom jedentisíc eur). Uvedené finančné zadost'učinenie je odôvodnené aj skutočnosťou, že postavenie zdaniteľnej osoby bolo sťažovateľovi priznané hmotným právom na základe prechodu práv a povinností z právneho predchodcu. Aj napriek uvedenému, však sťažovateľ ako právny nástupca sa musí domáhať svojich jednoznačných práv a o uvedenom ani príslušný orgán štátnej správy nechce začať ani daňové konanie a príslušný súd neposkytol sťažovateľovi žiadnu ochranu. Sťažovateľovi, ako spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorá vznikla za účelom vykonávania podnikateľskej činnosti, je tak neprimerane bránené voľne túto činnosť vykonávať, keďže ako právny nástupca platiteľa dane, ak sa nepreukáže opak, má získať také isté postavenie ako mal právny predchodca.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo MANAGEMENT ERES s.r.o. domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 246/2013 zo dňa 16. 01. 2014 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 246/2013 zo dňa 16. 01. 2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti MANAGEMENT ERES s.r.o. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 000,- Eur (slovom jedentisíc eur), ktoré jej je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do 2 mesiacov od doručenia tohto nálezu

4. Spoločnosti MANAGEMENT ERES s.r.o. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. Jána Burociho, so sídlom Chrapčiakova 7, Spišská Nová Ves, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na

prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali

za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd v prvom rade skúmal námietky sťažovateľky týkajúce sa možnosti porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu vydaným v konaní podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol o návrhu sťažovateľky zo 17. októbra 2013 (ďalej len „návrh sťažovateľky“), ktorým sa domáhala, aby krajský súd rozhodol takto: *„Súd ukladá odporcovi Daňovému úradu Bratislava povinnosť konať vo veci registrácie navrhovateľa za platiteľa dane z pridanej hodnoty ako právneho nástupca platiteľa, pričom odporca je povinný navrhovateľa registrovať pre daň, vydať mu osvedčenie o registrácii pre daň a prideliť mu identifikačné číslo pre daň bezodkladne, najneskôr do siedmich dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia.“*

K namietanému porušeniu základných a iných práv sťažovateľky malo dôjsť nesprávnym právnym názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom uznesení, podľa ktorého z právneho poriadku nevyplýva daňovému úradu v prípade odmietnutia vydania osvedčenia o registrácii pre DPH vydať rozhodnutie so všetkými formálnymi náležitosťami.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sa uvádza:

„Z pripojeného administratívneho spisu odporcu súd zistil, že navrhovateľ písomným podaním zo dna 16.8.2013 doručenou 22.8.2013 správcovi dane oznámil, že ako právny nástupca platiteľa dane spoločnosti ERES CORP, s.r.o..., ktorá v zmysle projektu rozdelenia... zanikla bez likvidácie sa dňa 14.8.2013 stal právnym nástupcom zanikajúcej spoločnosti a tým aj platiteľom DPH.

Navrhovateľ žiadal týmto Daňový úrad o vydanie osvedčenia o registrácii pre DPH, prideliť identifikačné číslo pre daň bezodkladne najneskôr do 7 dní.

Listom zo dňa 3.9.2013 č. 9101302/5/401963/13/Mol oznámil odporca navrhovateľovi, že osvedčenie podľa ust. § 4 ods. 6 zák.č. 222/2004 Z.z. nevydá. Toto oznámenie odôvodnil posúdením skutkového stavu a reálnosti naplnenia možnosti rozdelenia spoločnosti, ktoré je podľa odporcu rozhodujúce pre posúdenie opodstatnenosti registrácie.

Podľa osi. § 250t ods. 1 O.s.p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak

navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Podľa ods. 4 veta prvá, cit. ust. súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením.

Ust. 4 hlavy 5 časti O.s.p. upravujúce konanie proti nečinnosti orgánov verejnej správy umožňuje sudu poskytnúť ochranu každej fyzickej alebo právnickej osobe, do práv ktorej bolo zasiahnuté nečinnosťou orgánov verejnej správy a to tým, že na návrh dotknutej osoby môže súd uložiť nečinnému orgánu povinnosť v danej veci konať a v primeranej lehote rozhodnúť, Samozrejme za predpokladu, že po oboznámení sa s príslušným spisom zistí, že orgán verejnej správy vo veci- týkajúcej navrhovateľa bez vážneho dôvodu nekoná spôsobom upraveným príslušným právnym predpisom, hoci by konať mohol a mal.

Z citovaných ustanovení O.s.p. vyplýva, že na ich základe možno nečinnému orgánu verejnej správy len uložiť povinnosť zaoberať sa vecou navrhovateľa a vydať o tom rozhodnutie. Súd nie je v tomto konaní oprávnený akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť do spôsobu posúdenia danej vecí príslušným orgánom, prípadne mu prikázať rozhodnúť vo veci určitým spôsobom.

Zo zákona o DPH ani z daňového poriadku, na ktorého primerané použitie zákon o DPH odkazuje (§ 84) nevyplýva, že by bol správca dane povinný vydať vo veci registrácie právnych nástupcov bez likvidácie zaniknutého platiteľa DPH formálne rozhodnutie. Uvedené právne predpisy nestanovujú osobitný procesný postup, v ktorom by bol správca dane povinný vybaviť žiadosti navrhovateľa o registráciu s výnimkou stanovenia lehoty 7 dní pre vykonanie registrácie, vydanie osvedčenia a pridelenie čísla pre DPH plynúcej odo ona doručenia oznámenia o právnom nástupníctve po platiteľovi DPH a zaniknutom bez likvidácie.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že odporca, ktorému bolo dňa 22.8.2013 ako správcovi dane oznámené, že sa stal právnym nástupcom platiteľa dane spoločnosti ERES CORP, s.r.o. Bratislava, dal jednoznačne navrhovateľovi písomným oznámením zo dňa 3.9.2013 na vedomie, že osvedčenie o registrácii pre DPH nevydá, nakoľko navrhovateľ nespĺňa podmienky kladené zákonom o DPH pre platiteľa tejto dane.

Oznámenie navrhovateľa o právnom nástupníctve po zaniknutej spoločnosti ERES CORP, s.r.o.. Bratislava, teda odporca vybavil spôsobom z ktorého je zrejmé, že záležitosť

registrácie navrhovateľa pre DPH z titulu právneho nástupníctva po zaniknutom platiteľovi považuje za skončenú.

Súd konštatoval, že v predmetnej veci odporca rozhodol tým, že neformálnym listom vyrozumel navrhovateľa o tom, že sa nestal platiteľom DPH zo zákona a preto mu osvedčenie o registrácii pre DPH nevydáva. Keďže z právneho poriadku SR nevyplýva odporcovi povinnosť vydať vo veci formálne rozhodnutie so zákonom stanovenými náležitosťami, nemôže sud odporcovi z tohto pohľadá nič vytknúť ani konštatovať jeho nečinnosť.

Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že nakoľko odporca vo veci registrácie navrhovateľa pre DPH, vydanie osvedčenia a identifikačného čísla pre DPH nebol ku dňu podania návrhu navrhovateľa na súd nečinný, preto postupoval súd podľa § 250t ods. 4 posledná veta O.s.p. a návrh ako nedôvodný zamietol.“

Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľky obsiahnutou v sťažnosti považoval za potrebné pripomenúť podstatu a účel konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorú možno vyvodiť predovšetkým z § 250t ods. 1 prvej vety OSP a spočíva v možnosti účastníkov konania pred orgánom verejnej moci domáhať sa prostredníctvom žaloby odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorý vo veci nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, pričom týmto odstránením nečinnosti orgánu verejnej správy sa vytvoria predpoklady aj na odstránenie právnej neistoty účastníkov tohto konania. Úloha súdu v tomto konaní spočíva v povinnosti preskúmať na základe žaloby, či je dotknutý orgán verejnej správy (žalovaný ústav) v napadnutom konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu, a na tomto základe rozhodnúť buď tak, že dotknutému orgánu verejnej správy uznesením uloží, aby v primeranej lehote vo veci rozhodol, alebo ak dospeje k záveru, že žaloba je nedôvodná alebo neprípustná, žalobu uznesením zamietne (IV. ÚS 389/2011).

Ústavný súd zotrúva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčast'ou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010, rovnako aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

Ako z citovanej časti napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, krajský súd jasne a zrozumiteľne uviedol, prečo návrh sťažovateľky zamietol.

Ústavný súd preto konštatuje, že krajský súd sa v danom prípade ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal návrhom sťažovateľky. Závery napadnutého uznesenia sú dostatočne odôvodnené, pričom ústavný súd nezistil ani to, že by závery, ku ktorým krajský súd dospel, boli svojvoľné. Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd primeraným a pritom ústavne akceptovateľným spôsobom splnil úlohu vyplývajúcu mu z ustanovení štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Vzhľadom na to ústavný súd uzavrel, že námietky sťažovateľky neindikujú také pochybenie zo strany krajského súdu, ktoré by umožnilo ústavnému súdu po prijatí sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu dospieť k záveru, že by ním mohlo byť porušené

základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Tvrdenia sťažovateľky prednesené v sťažnosti podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny výsledku súdneho konania, ktoré skončilo pre ňu nepriaznivo. K tomuto záveru ústavný súd dospel hlavne s poukazom na obsah sťažovateľkinho návrhu na začatie konania, kde sa nedomáhala toho, aby krajský súd uložil daňovému úradu vydať v jej veci rozhodnutie, a nie iba neformálne oznámenie, ako to tvrdí v sťažnosti, ale domáhala sa toho, aby krajský súd uložil daňovému úradu vydať osvedčenie o registrácii pre daň.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v petite jej sťažnosti vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2014